

ENTREVISTA

El departament de Cultura de Cornellà, a part de tenir els problemes econòmics i d'infraestructura de tot ajuntament en aquest camp; sofreix la tendència a considerar les ciutats perifèriques de Barcelona, a part de suburbis urbanístics, con a suburbis culturals. Contraposant-se a aquesta idea, la Conselleria de Cultura ha procurat portar a Cornellà primers actes... S'ha organitzat un I Festival Internacional de Pallassos, Lluís Llach estrenà el seu darrer disc, es va fer un important festival de jazz, el grup Baron Rojo va anar a Cornellà...

I tot això no és per tenir un grup de records o per dir "hem estrenat aquests autors"; sinó perquè la gent sàpiga que les activitats culturals més importants que es poden fer a Catalunya, també es poden veure a Cornellà per primera vegada. I amb això recuperar una mica el sentit de reclamar la capitalitat cultural de Catalunya, en vista que Barcelona fa tan poca cultura i la fa tan malament.

Encara que es parlava d'un cert dirigisme cultural, Ignasi Riera ta té pensat com donar al poble tota aquesta sèrie d'espais de referència.

... aleshores el que han de fer ja que aquesta proposta ha vingut una mica des d'adalt, des del mateix poder municipal, des d'un patronat cultural; és que sigui progressivament congestionada per les entitats culturals de Cornellà, amb la idea que finalment siguin aquestes entitats les que facin funcionar amb el suport de l'Ajuntament.

EN UN PAÍS TAN CARCA

Ignasi Riera és un home que ja porta divuit anys posat en el món de la política. Primer dintre d'una clandestinitat, on es va viure uns anys d'eufòria de partits d'esquerra, encara que ell mai no s'ho va creure, perquè, com diu... **en un país tan carca com aquest, això només era foc d'encenalls i tornarem a ser quatre gats; ja que vint segles de caciquisme i de Viriato, Numancio, Don Pelayo i tot això no se supera en quatre anys d'eufòria i de crits.**

Els anys setanta fou membre de l'Assemblea de Catalunya i ho recorda com anys mítics i un cop més eufòrics, encara que amb una forta anyorança. S'incorpora i parla amb un to suau, traient un

cert orgull interior pel fet d'haver estat en aquella mítica Assemblea.

Allà es va veure que Catalunya trobaria un camí de sortida si és capaç de comprendre que el nacionalisme i l'alliberament social van junts i que per tant no hi ha una sola classe destinada a salvar a Catalunya, o salvar un projecte de Catalunya. Això és el que vam entendre, és a dir, els ateus vam aprendre a respectar els cristians, això sembla una bajanada i no ho és...

La mort de Franco, un rei, una nova constitució, la legalització del Partit Comunista, unes primeres eleccions al cap de molts anys i una sèrie de fets fan, com mai més ben dit, pendre partit. I també seguir lluitant.

Ignasi Riera és del PSUC, del seu Comite Central, es presentà a les llistes d'aquest partit a les darreres eleccions al Parlament Català i és, com ja s'ha dit, conseller de l'Ajuntament de Cornellà pel PSUC.

Ara el PSUC sofreix una forta crisi, i d'ella Ignasi Riera diu... **Crisi profunda. És un partit que ha perdut allò que tenia de millor, que era ser més que un partit. Amb la famosa escissió i la creació del PCC, es va valorar només des d'un punt de vista d'idees o des d'un punt de vista de dirigents polítics... eren dirigents que feia molt temps que haguessin d'haver deixat la política i dedicar-se al "contrabando", però en canvi el que es va perdre va ser molt més**

Premi de Novel·la Ramon Llull 1984

Ignasi Riera El rellotge del pont d'Esplugues

Planeta

Crònica d'uns fets quotidians a la ciutat perifèrica o potser la història d'una dona frustrada.

que els dirigents i que certes idees. Es va perdre confiança en la paraula comunisme, que fins llavors volia dir moltes coses alhora. Volia dir una certa voluntat de lluita per aconseguir les coses, una certa confiança en uns dirigents que no havien vingut del cel, sinó que la gent havia vist com sortien de les lluites de cada dia...

I la solució on es veu?

Jo crec que en un període de 10 o 15 anys, el PSUC es pot refer, però haurà de ser un procés relativament lent. En aquests moments és un partit molt tocat, no tocat de l'ala, sinó per les crisis que ha tingut, per la falta de credibilitat externa... i tot això s'ha de recuperar perquè el PSUC torni a ser un partit nacional a Catalunya.

En aquestes darreres paraules, Ignasi Riera ha parlat amb una preocupació clara i al mateix temps molt seva, per què són uns fets que ell viu molt de prop. Em diu que no està desencantat per què mai no havia estat encantat. Però les seves paraules en parlar d'anys passats, desprenen una certa sensació a la qual es podria posar el qualificatiu de nostàlgia.

Es pot parlar de més crisi i de més "tiempos pasados fueron mejores". Aquí tenim Ignasi Riera editor, que explica que cada llibre que publicaven era un triomf contra la censura i una arma més per a lluitar...

Va ser una editorial paraboi-

ca, que cada llibre s'explica per ell mateix i és curios, crec recordar la petita història d'aprop de cinc-cents llibres. Perquè quan treballes en el món editorial, cada llibre és una criatura que pareixes.

Encara hi ha més crisi. Situació Govern Socialista?

Creo, que els socialistes van arribar al poder amb un seguit de promeses que eren molt afalagadores; la paraula canvi, vuit-cens mil llocs de treball, la paraula neutralitat política, la paraula respecte a la situació autonòmica... i en aquests moments el Govern socialista ha perdut molta credibilitat, s'ha cremat. Potser fins i tot massa de pressa, perquè no és interessant que l'alternativa socialista es cremi tan aviat i que per molts sembli irrefutable que només la dreta pot governar en aquest país.

Per tant, jo, malgrat les crítiques, crec que seria important que el govern recuperi una mica la seva imatge. Evidentment, a base d'esmenar errors mesos com són la reconversió industrial, d'ordre públic —la imatge de Barrionuevo és nefasta—, la política internacional...

Ignasi Riera és un d'aquells personatges amb qui seguiries parlant llargues hores i d'infinitat de temes, però com diuen a la ràdio —el temps s'acaba i adéu siau—, encara que aquí sigui el paper que s'acaba.

Albert Jordana

